

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. május 2.
(csütörtök)

Szepesy László

23. MIÉRT ORDÍT AZ OROSZLÁN?

Énekek: 231, 119, 67-69

Alapige: Ámós 3,4

„Ordít-e az oroszlán az erdőben, ha nincs mit ragadoznia? Hallatja-e hangját barlangjából a kölyökoroszlán, ha semmit nem fogott?!”

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által. Hálát adunk neked, hogy ebben a zajos világban keresel minket, szavadat hallhatjuk Igéden keresztül. Köszönjük, hogy nem csak gondod van ránk, apró porszemekre, hanem magadhoz akarsz vonzani minket, hogy veled találkozzunk, téged megismerjünk és kövessünk.

Urunk, bocsásd meg, hogy mégsem figyelünk mindig Rád! Bocsásd meg, hogy a Te szavad számunkra nem mindig olyan erő és olyan tekintély, amely mozdítana, amely változtatna bennünket, amely felborítaná a mindennapi rutinunkat, és valami újra, valami szokatlanra, valami Tőled jövőre indítana minket. Ezért kérünk, bocsásd meg nekünk azt, hogy igédet nem a Te szavadként hallgatjuk. Kérjük, hogy a Szentlélek változtasson ebben is bennünket!

Kérjük, hogy ma este is hirdettesd úgy az igét, hogy az élő és ható legyen, megváltoztasson bennünket, az óembert öldökölje bennünk, az újat erősítse, és mindenekelőtt hálaadásra, engedelmességre indítson, neved dicsőítésére, igazi gyümölcsstermesre, amelyből szeretteink, munkatársaink, de még ellenségeink is részesülhetnek, és amely miatt Téged dicsőíthetnek és magasztalhatnak.

Így kérünk, legyen áldásod ma esti alkalmunkon is szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Minden munkánknak meg van a maga jellegzetessége, hogy az ember hogyan tudja azt végezni. A zongorista az ujjával, a focista a lábaival, a tanár a szájával, a kőműves az izmaival dolgozik sokat, és végez munkájához szükséges egyedi mozdu-

MIÉRT ORDÍT AZ OROSZLÁN?

latsorokat. Ezeket nem lehet egymással felcserélni – tudjuk jól. A zongorista nem ütheti a billentyűket a lábaival, a focisták nem érhetnek kezükkel a labdához (a kapus kivételével), különben sárgalapot kapnak, a kőműves beszéddel, szájával nem fog felépíteni semmit, és a tanár az izmaival nem tudja megtanítani a gyermekeknek mindazt, amit tudniuk kell. Minden munkának megvan a maga jellegzetessége, hogy hogyan végzi az ember.

Ha Isten munkáját vizsgáljuk meg, arra jutunk, hogy az olyan sokszínű, hogy az ember nem képes azt felfogni teljes mértékben. Nem tudjuk elmondani, hogy hogyan tartja egyben az atomokat, vagy hogy milyen erőket mozgat meg ahhoz, hogy működjön a gravitáció. A lelki dolgokat illetően pedig még nagyobb sötétségben élünk, mivel azok láthatatlanok, ezért keveset tudunk arról, hogy hogyan is végzi az Úr az Ő munkáját. Isten munkájával kapcsolatban nagyon keveset értünk meg és fogunk fel. Azt a keveset is, amit tudunk, azért ismerjük, mert Isten kijelentette nekünk, elmondta a Szentírásán keresztül, hogy hogyan végzi az Ő munkáit. Amit viszont tudunk, hogy az Ő munkái elvégzéséhez sokat használja az Ő szavát, az Ő igéjét. Példának okáért visszaemlékezhetünk arra, hogy a teremtésben is minden az Úr szavára állt elő és jött létre. Szólt, és meglett, létrejött. Vagy az új életet is úgy adja nekünk, hogy a Biblia szavait hirdeti valakin keresztül, egy embert felhasználva, és ez által új életet teremt bennünk titokzatos módon. Szem nem látja, kéz nem tapintja ki, mégis megtörténik, az Úr cselekedett. De később is, a hívő életben Isten szava központi helyen marad, nemcsak az újjáteremtéskor. Jézus Krisztus erre hívja fel többek között a figyelmünket, mikor azt mondja: *„Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem”* (Jn 10,27). A nyájhoz szóló, juhokat követésre hívó, beszélő pásztor képével jellemzi magát Krisztus. Természetesen mást is tesz a pásztor, de a szavai meghatározzák a nyáj életét. János apostol pedig Krisztust a testté lett, élő Igének mondja evangéliuma elején. Az Ige, ami látható, ami élő. Reformátor elődeink a Szentírást olvasva felismerték Isten szavának a fontosságát, és ezért tették életünk és istentiszteletünk középpontjába Isten igéjét, annak hallgatását és annak elhívését. Ezért nem a zene, nem a szeretetvendégség és nem más egyéb áll az istentiszteletünk középpontjában, hanem a legtöbb időt Isten igéjére és annak magyarázatára szánjuk. Mi nem a sákramentumokra helyezük a hangsúlyt, mint a katolikus egyház, nem az emberi cselekedetekre, hanem hisszük az Ige alapján, hogy az Úr az Ő szaván keresztül munkál ki bennünk nagyon-nagyon sok mindent. A református egyház valóban az élő ige egyháza akar lenni.

Miért beszélek erről? Azért, mert alapigénkben az Úr az Ő szaváról, annak jelentéséről és hatásáról beszél. Ámós próféta könyvének 3. fejezetében az Úr és Izrael kapcsolatának megromlásáról és az országot fenyegető ítéletről ír. A 3-6. versekben Isten 7 kérdéssel próbálja rávezetni népét arra, hogy meglássa Izrael: ítélete jogos, Izrael maga tehet arról, hogy megromlott a kapcsolata az Úrral. Onnan, hogy Isten szövetséges és kiválasztott népe voltak, oda jutottak el, hogy az Úr ellenségévé váltak, és az Úr ítéletével kellett szembenézniük. Ennek a nagy változásnak a folyamatáról szólnak ezek a kérdések, amelyek sokszor hasonlatok formájában vannak feltéve. Előző alkalommal az együtt járás képét néztük meg a 3. versből, ma a következő két kérdést néznénk meg, amelyek az oroszlánordításhoz hasonlítják az Úr szavát, és ezzel mondanak el alapvető, életünket teljes mértékben meghatározó igei üzeneteket. Mielőtt ezekre az igei üzenetekre rátérnénk, szeretném, ha röviden megértenénk a képeket, amelyeket ezek a kérdések használnak.

Ámós először az erdőben vadászó oroszlánról kérdez minket, hogy vajon ordít-e az állat, ha nincs zsákmány, amit elejtsen. Tudjuk jól, hogy Izráel országának területén az ókorban még éltek oroszlánok, amelyek mára már kihaltak. Sámson és Dávid király is még pásztorként öltek oroszlánt szülőföldjükön (Bír 14,5-6, 1Sám 17,36). Ámós mint pásztor jól ismerte ezeket a ragadozókat, mind természetüket, mind szokásaikat, valószínűleg személyes tapasztalata volt velük. Az egyik ilyen szokásuk az volt, hogy vadászás közben ordítottak. Miért tették ezt az állatok? Korunk szakemberei kétféle magyarázattal állnak elő. Egyrészt az ordítás folyamatos kommunikációt jelent a vadászó állatok között. Mert tudjuk, hogy bár csapatban vadásznak az oroszlánok, de nem együtt, hanem különböző oldalról, szétválva kerítik be a zsákmányt, és ordítással jeleznek egymásnak, hogy hol vannak, mit látnak. Az ordítás tehát a kommunikáció egyik eszköze. A másik magyarázat szerint (ez is egy megfigyelt jelenség) az öregebb, már kevésbé erős oroszlánok is részt vesznek a vadászatban. Bár ők már nem elég erősek és gyorsak ahhoz, hogy utolérjék a zsákmányt, mégis fontos szerepet adnak nekik a zsákmány elejtése során. Amíg a fiatalabb nőstény oroszlánok az egyik oldalról csendben, lopakodva közelítik meg a kiszemelt zsákmányt, addig az öregebb oroszlán a másik oldalról jön, és hangos ordítása ezt jelzi is. Amikor az idősebb oroszlán elordítja magát, a zsákmány meghallja ezt a hangot, és az ellenkező irányba kezd el szaladni, egyenesen a nőstényoroszlánok karmai közé. Amikor a zsákmányt sikerül elejteni – ez a második kérdés –, a fiatalabb oroszlánok ordítással jelzik társaiknak, hogy a vadászat véget ért, elkapták a kiszemelt áldozatot. Látjuk tehát, hogy az ordításnak milyen fontos szerep jut a vadászat során. Ámós pedig erre kérdez rá: mi értelme lenne annak, hogy az oroszlán ordítani kezd, ha nincs is zsákmány a közelben? Az oroszlán viselkedése nemcsak furcsa és érthetetlen lenne, hanem hangja is felesleges, értelmetlen, céltalan, csak úgy elszállna a levegőben.

Mindezt most vonatkoztassuk az Úr szavára, mert a próféta is ezt teszi. Ámós már a könyve elején azt mondta, hogy az Úr szava fel fog harsanni a Sionról (Ám 1,2). Az ott szereplő eredeti héber szó – amit mi harsan-nal fordítunk – oroszlánordítást jelent. Ezzel vezette be Ámós az 1. fejezetben a szomszédos népek, valamint Júda és Izráel ellen szóló ítéleteket. Felharsan az Úr hangja, mint egy oroszlánordítás, azután rátér az ítéletekre. Most Ámós itt, a 3. fejezetben visszatér ehhez a képhez: Isten mint ordító oroszlán üvölt zsákmánya, Izráel miatt. Szava az ítéletet, büntetést jelenti, zsákmánya biztos vesztét. A próféták ítéletet hirdető szavai közvetítették az Úr haragját és szándékát. A kérdés az, hogy a zsákmány, Izráel népe mit kezd ezzel az oroszlánüvöltéssel.

Említettem, hogy Ámós Izráel és Isten kapcsolatának megromlásáról beszél nekünk ebben a rövid szakaszban. Most arra mutat rá, hogy Izráel népe megváltozott egy nagyon alapvető és lényeges dologban: bár eleinte még figyelt az Úr szavára, de mostanra, Ámós korára az Úr igéjét szinte már semmibe vette, és ez volt az a nagy változás, amit ezzel a nagyon szemléletes képpel ki akar fejezni az Úr. Közeledett a prédára vadászó oroszlán, üvöltése is jelezte ezt, a zsákmány pedig mintegy süketet játszva nem figyel rá, nem törődik vele. Ez pedig életveszélyes dolog, erre hívja fel Ámós a figyelmet.

Miután megértettük magát a képet, most nézzük meg azokat a lelki üzeneteket, amelyeket az Úr ezen keresztül akar nekünk adni. Ámós próféta arra az alapvető igazságra hívja fel a figyelmünket, hogy az Úr sose szólal meg feleslegesen, ezt végülük szó szerint: az Úr sose szólal meg feleslegesen, ahogyan az oroszlán sem üvölt

MIÉRT ORDÍT AZ OROSZLÁN?

vadászás közben, ha nincs zsákmány. Az Úr szavának mindig oka, jelentősége és következménye van. Ezt gondoljuk alaposan végig, és vegyük komolyan: mindig oka, jelentősége és következménye van, még akkor is, ha mi nem hallgatunk rá, annak is megvan a következménye. Az Ó szavának súlya van, Ó nem szokott csak úgy fecsegni, felesleges, üres beszéddel tölteni el az időt, az Úr nem ilyen. Az ilyen üres beszédet ugyanis az Úr meg fogja ítélni az ítélet napján. Ezt nem én állítom, ezt Krisztus maga mondja: *„De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján”* (Mt 12,36). *„Minden haszontalan szóról.”* Isten szava azonban nem ilyen. Az Ó igéje nem szélnek eresztett szó, hanem betölti azt a szerepét, amit az Úr szánt neki. Valószínűleg ismerjük jól az ézsaiási kijelentést ezzel kapcsolatban: *„Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyert az éhezőknek: így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem”* (Ézs 55,10-11). Ahogyan az igehirdetés elején is említettem: Isten az Ó szaván keresztül munkálkodik. Nagyon sok mindent az Ó szaván keresztül visz végbe. Azzal teremt, azzal őriz, azzal vigasztal, bátorít, int, fedd, ítélt, gyógyít, lelki igazságokat jelent ki stb. A Szentlélek munkájának legnagyobb része az Igéhez kötődik. Az Ó szavát nem azonosíthatjuk, de még nem is hasonlíthatjuk az emberi szóhoz, amely gyakran céltalan, értelmetlen, üres fecsegés.

Mivel azonban ennyire fontos az Úr szava, ezért pont ezt támadja elsőként a Sátán, hogy mi milyen súllyal hallgatjuk az Úr szavát, milyen súlyt adunk neki. Amikor Évát megkísértette e világ fejedelme, ha alaposan megfigyeljük a bibliai szöveget, többek között azt vesszük észre, hogy Isten szavát támadta meg legelőször. Éva, ne vedd komolyan az Úr szavát. Miért? Ezzel kezdi a Sátán: *„Csakugyan azt mondta Isten...?”* – Rögtön mit kérdőjelez meg? Tekintélyét, hatalmát, tetteit? Nem. A szavát. *„Csakugyan azt mondta Isten...?”* – kezdi a kísértő. Majd ismét mit támadott Éva szívében? Megint az Úr igéjét, csak most már nem azt, hogy csakugyan azt mondta-e, hanem az Úr szavát hazugságnak állítja be. Azt mondja Éva: amelyik napon esztek, meghaltok – és mit mond erre a kísértő? *„Bizony nem haltok meg...”* Az Úr hazudik, az Ó szava nem igaz. Mi az, amit támad? Az Úr szavát és annak tekintélyét az ember szívében.

Mikor Krisztust kísértette meg, akkor szintén Isten szavától akarta megfosztani Őt. A kísértő módszerei nem változnak, a külső dolgok, lehet, de a kísértések lényege mindig ugyanaz marad. Krisztust is el akarta vonni Isten igéjétől, mivel jól tudta, hogy mennyire fontos az az ember számára. Először a kenyérré, a testi táplálékra akarta lecserélni a lelki eledelt: *„mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré”*, legyen fontos számodra az eledel. Az, hogy Krisztus 40 napig kibírta nélküle? Az nem számít. Krisztus válasza mire mutat rá? *„Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”* A kísértő azt akarja, hogy te ne az Igével foglalkozz, hanem a testtel, azt tápláld, azt erősítsd. Azután másodszor félremagyarázta az Igét, amikor Krisztust arra buzdította, hogy ugorjon le a templom tejéről, hiszen az angyalok úgyis elkapják. Ott egy ószövetségi igét magyarázott félre szándékosan. Krisztus azonban másik igével védekezett, és leleplezte az ördög szándékait, hogy *„ne kísértsd az Urat, a te Istenedet”*, hogy a szavát így félre magyarázni. Urunk megkísértésének történetéből jól látjuk, hogy az ige számunkra eledel, de egyben kard is, amellyel küzdhetünk a kísértő gondolatokkal szemben, mert

Krisztus is mindig igével válaszolt, és védte magát, és ezzel nekünk példát és utat mutatott, hogy nekünk is ezt kell tenni. A Sátán minden korban támadja az Úr igéjét, és azt akarja, hogy helytelenül, Istent gyalázó módon viszonyuljunk ahhoz. Ne higgyük el, ne is figyeljünk rá – ezt akarja elérni –, engedjük el a fülünk mellett, és ha netán meg is hallottuk, akkor se adjunk neki igazat, hanem mondjunk ellent neki, tartsuk azt hazugságnak (még ha ezt nem is mondjuk ki, de magunkban azért legyünk okosabbak nála), vagy valami jelentéktelen dolognak, amit bátran figyelmen kívül hagyhatunk, mert fontosabbak a hírek, fontosabbak az emberi törvények, fontosabbak az emberi szokások, mint az Úr parancsa és szava. De vajon tényleg nem jelent semmit az oroszlánüvöltés? Nem tudom, hányan mernék kitenni a lábunkat a templomból, ha most a főbejárat mögött hirtelen oroszlánordítást hallanánk? Úgy gondolom, hogy joggal ijednénk meg, és maradnánk bent itt, az épületben. Mégis, amikor az Úr szava szólal meg, gyakran legkisebb tiszteletet sem mutatunk iránta? Úgy viselkedünk, mint akik nem hallanak semmit? Jobban félünk az oroszlán hangjától, mint a mindenható Úr szavától?

Pedig Isten sosem hallatja hiába az Ő szavát! Mindig okkal beszél. Ha ítéletre figyelmeztet, azt azért teszi, mert bűneinkkel haragra indítottuk Őt, és mert elhatározta, hogy tovább nem tűri azokat, hanem véget vet szövetségszegésünknek. Ámós-nak ez volt az üzenete Izráelhez, ezért kellett erről beszélnie. Ha megtérésre szólít fel, azért teszi, mert rossz irányba, rossz úton haladunk, amiről, ha nem fordulunk meg, és kezdünk el az ellenkező irányba menni, akkor elveszünk. Nem ijesztgetni akar bennünket, nem szórakozik velünk, Ő a valóságról, a tényekről beszél. Ha bátorít minket, akkor nem üres szavakkal, közhelyekkel ostromol, legfeljebb mi gondoljuk azoknak az Úr igéjét, de az Ő szavában olyan dolgokra hívja fel a figyelmünket, amelyekben valódi erő van, amelyeket a Szentlélek arra használ, hogy megmozdítsa akaratumkat és testünk tagjait, hogy szolgáljunk Istennek. (Miért nem bátorít az Ige? Mert én nem hiszem el, mert nem adok neki akkora tekintélyt, mint kellene.) Ha vigasztal bennünket, azért teszi, mert szavaiban igazi megnyugvás, nyugalom, békesség található. (Bennem miért nincs? Mert lehet, hogy az Ő igéje nincs úgy meg bennem, mert nem hittel ragadom meg, hanem csak azt mondom, hogy ezt már sokszor hallottam, és tovább lépek.) Isten sose beszél hiába, oka és jelentése van annak, amit mond, erő van az Ő szavában.

A Sátán meg akar fosztani minket az Úr szavától, ígéreteitől, vigasztalásaitól, és Ámós erre figyelmeztet: ne hagyjátok! Ne hagyjátok, hogy kifossszanak titeket! Izráel népe azt hitte: az oroszlán csak úgy hiába ordít. A próféták csak üresen fenyegetőznek, mint ez a messziről jött Ámós is, ez a pásztor, itt ijesztget bennünket mindenféle ítélettel, nem kell azt komolyan venni. A próféták üresen fenyegetőznek, de mindabból, amit mondanak, semmi sem fog bekövetkezni. Számtalan ember gondolja ezt sajnos napjainkban is. Ne higgyük, hogy az ember változott ezen a téren! A lelkészek, a keresztyének figyelmeztetései a bűneinkre, a kárhozattal és Isten ítéletével kapcsolatban csak rémhírek, amelyekkel a gyerekeket és a bolondokat ijesztgetik. Egy igazán értelmes ember nem hallgat ilyesféle mesékre, ugyan már! Az igehirdetés csupán üres fecsegés, emberi beszéd, bölcselkedés, amit egy szinten kezelhetünk a színházban előadott monológokkal. A Bibliát pedig csak emberek írták, ezért annyi az értéke, mint a filozófusok, írok, tudósok, nagy gondolkodók könyveinek, vagy még annyi sem. Igen, Testvérek, ahogyan a Sátán megtévesztette Évát abban, hogy menyire kell komolyan venni az Úr szavát, ígéreteit és ítéleteit, ahogyan megtévesztet-

MIÉRT ORDÍT AZ OROSZLÁN?

te Izráel egész népét, egy egész nemzetet azzal kapcsolatosan, hogy hallgasson a próféták szavára, úgy ma is embermilliárdokat téveszt meg, hogy hogyan viszonyuljanak Isten szavához. Vigyázzunk! – figyelmeztet Ámós. Vigyázzunk, az oroszlán nem ok nélkül ordít, mindig van oka rá!

Továbbá az sem mindegy, hogy megértve az Úr szavának jelentését, mit teszünk utána. Vajon egy antilop, amely meghallja a közeledő oroszlán hangját, továbbra is nyugodtan legelészi a füvet, és közömbösen nem csinál semmit? Nem, hanem azonnal keresi a menekülés lehetőségét, mert tudja, hogy az élete veszélyben van. Vajon ha az Úr fenyegető, ítéletet hirdető szava elhangzik, akkor az embernek továbbra is ugyanúgy kell élnie, mint addig? Vajon az az életmód, amivel maga ellen fordította az Urat, amivel felgerjesztette az Ő haragját, és ítéletét vívta ki maga ellen, védelmet fog nyújtani neki? Megengedhetjük magunknak ezt a luxust, hogy továbbra is ugyanúgy éljünk, mint eddig, pedig az Úr szava szólt? Nem inkább a változás, a megmenekülés útját kellene keresni? Nem inkább bűnei ellen kellene fordulnia mindannyiunknak, azokat megbánnunk, megvallanunk Isten előtt, Krisztus személyére figyelni, egyedül Őbenne bízunk, és Tőle kérünk és várunk a szabadítást? Mindennapi kérdés ez: mit teszünk az Úr szavát hallva? Hogyan élünk tovább? Vajon bennünk is elvégzi a munkáját az Ige, vagy csak ítéletünkre lesz?

Továbbá: nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy Ámós egy olyan hasonlatot hoz elénk, amely sürgetni akar minket, amely azonnali cselekvésre ösztönöz, amely nem hagy időt a tétovázásra és a bizonytalankodásra. Ugyanis nem azt mondja, hogy jön egy szelíd bárány bégetve, vagy egy szamár bögve. Ezt hallva az ember azt mondaná, hogy biztonságban vagyok, mit jelent ez nekem! E helyett azt mondja, hogy az egyik legveszélyesebb ragadozó, az oroszlán közeledik, mégpedig azért, mert vadászik, zsákmányt keres. Isten félelmet akar támasztani a szívünkben, mégpedig jogosan. Az embernek, ahogyan Izráelnek is, meg kell értenie, hogy rendeznie kell az Úrral való kapcsolatát, bűnei kérdését, mert e nélkül folyamatosan veszély leselkedik rá, mégpedig az, hogy örökre „*Isten haragja marad rajta*”, ahogyan Krisztus mondja egy helyen. És ez az állapot veszélyes. Életveszélyes. Ámós figyelmeztette Izráelt: az Úr prófétái nemcsak, hogy okkal szóltak, mivel Izráel vétkezett, és elhagyta az Urat, hanem egyenesen kevés idejük van a válasza, a megtérésre, mert közeledik az Úr ítélete. (Ámós szavai után 30 évvel Izráel megszűnt létezni. Az északi királyság eltöröltetett a föld színéről.) Az ember az Úr szavára adott választ gyakran a holnapra hagyná. Majd holnap több ígét olvasok. Majd holnaptól jobban figyelek erre és arra. Majd ha lesz kedvem, beszélek XY-nal, akivel már régóta így vagyok. Majd ha alkalmas idő lesz rá, bocsánatot kérek. Az ember válasza szinte mindig a holnap és a majd, Isten azonban azt mondja, hogy most! Most kell! Az oroszlán már közel van, nincs idő a halogatásra, a tétovázásra. Nem tudod, hogy tart-e még a holnap, nem tudod, hogy mi lesz, mi következik. Amit az Úr megértetett veled, azt tedd meg olyan gyorsan, ahogyan tudod, ne halogasd!

Egy kapcsolatban, ha egyre kevésbé figyelünk a másik szavára, nem törődünk azzal, amit a másik mond, hanem hagyjuk, hogy szavai egyik fülünkön be-, másikon pedig kimenjenek, az azt jelenti, hogy az a kapcsolat haldoklik. Különösen igaz ez az Úrral való kapcsolatunkra. Csakhogy ennek a viselkedésünknek súlyos következményei vannak ránk nézve. Ámós által az Úr erre figyelmeztette Izráelt népét: szokásotokká vált az Úr ígését semmibe venni, hazugságnak tartani, jelentéktelennek gondolni. Hallgatjátok, és semmilyen hatással nincs az életetekre. Felszólít, parancsol, és

nem mozdultok. Vigasztal titeket, és tovább sírtok. Megtérésre szólít fel, és továbbra is a bűn útján jártok. Ámós figyelmeztette Izráelt, hogy elvesztettétek az Úrra figyelés képességét. Nemcsak szokásotokká vált ez, hanem egyenesen megkeményedtetek. Össze kell, hogy törjön titeket Isten ebben, ez nem maradhat így. A Zsidókhöz írt levél 3. és 4. fejezeteiben ugyanerre figyelmeztet minket az Úr, mikor azt mondja: „*Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket*” (Zsid 3,15). A kemény szívre nincs hatással a mag. Az olyan, mintha a magot a kőre dobnánk, ott nem fog sem gyökeret verni, sem felnőni, sem gyümölcsöt teremni, azt csak a földben tudja. És mikor azt mondja: „*Mert nekünk is hirdettetett az evangélium, miképpen azoknak; de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, akik hallották*” (Zsid 4,2). „*Nem párosították hittel azok, akik hallották*”, és itt van a kulcs: a hittel figyelés, a hittel fogadás és a hitből való engedelmesség. Sokszor azt gondoljuk, hogy a napirendet kell átszervezni az életünkben, néha lehet, hogy megvan annak is az ideje, de legtöbbször nem azzal van a baj. Néha a szokásainkra vagy a környezetünkre gyanakszunk, hogy azért kerülünk kísértő helyzetekbe, mert ki vagyunk téve ennek meg annak. Ilyen is van. De a Szentírás szerint az egyik legsúlyosabb dolog, amiben szenvedünk, Testvérek, az a hitelenség, a kicsinyhitűség, ami miatt Péter majdnem elsüllyedt ott a tengeren, mikor Krisztus magához szólította, hogy gyere. Egy pillanatra az Úrra figyelt, és csodát élt át, utána máris rögtön a szélre meg a körülményekre terelődött a figyelme, és elkezdett süllyedni. De van kegyelem, mert ahogy Péter is felkiáltott az Úrhoz, és kinyújtotta a kezét, hogy Uram, segíts, és Krisztus felemelte őt ebből, úgy nekünk is van erre lehetőségünk, Testvérek. Isten szava, akár az örömhír, az evangélium, akár az ítélethirdetés, lehet mindig számunkra érték, olyan dolog, amire elsőként akarunk figyelni, és amelyek mindennél jobban meghatározhatják életünket, cselekedeteinket, döntéseinket. Ebben erősítsen minket Krisztus, aki új szívet, halló füleket kínál nekünk, és az Ő élő igéjén keresztül akar átformálni minket. Minket ne megijesszen az oroszlán ordítása, hanem figyelmeztessen, megmentsen! Ezért szólalt meg az Úr Ámós által is.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, Úr Jézus Krisztus, aki magad vagy a testté lett ige, és aki mindent mennyei Atyánk akarata és parancsa szerint cselekedtél. Többször is hangsúlyoztad tanítványaidnak, hogy Te mindent megtettél, amit az Atya mondott, és az Ószövetségben kijelentett, Rólad szóló összes prófécia meghatározta azt, amit tettél, mert azoknak engedelmeskedtél, azokban hittél, azokat követted. Dicsőítünk és magasztalunk, hogy ebben nekünk nemcsak példát hagytál, hisz számunkra az nem lenne elég, hisz a hazugságot szerető bűnös óemberi szívünk nem lenne képes Téged követni és Rád hallgatni, hanem azért jöttél el, Úr Jézus Krisztus, hogy új szívet adjál nekünk, halló füleket és értő szívet, hogy hitet adjál elfogadni a Te szavadat igaznak, elfogadni azt, hogy amikor Te szólsz, legyen az feddő, intó, figyelmeztető, ítéletet hirdető vagy bátorító, vigasztaló, békét és nyugalmat adó szó, azt mindig okkal teszed, és azért, mert számunkra az megoldást, kiutat jelent.

Ezért kérünk, hogy változtasd meg a mi igehallgatási szokásainkat is, a szívünket, hogy hogyan akarja befogadni a Te igemagjaidat, és egyúttal magasztalunk és dicsőítünk Téged azért, mert ebben már elvégeztél sok mindent bennünk. Már formáltál bennünket, hogy meg tudjuk alázni magunkat a Te szavad előtt. De valljuk, Urunk, hogy még sok mindenben kell változnunk ezen a téren. Ezért kérjük, hogy továbbra

MIÉRT ORDÍT AZ OROSZLÁN?

is Szentlelked tegye számunkra a Te igédet ható erővé, és kérünk, hogy valóban változtass, formálj életeteket a Te szavad által, a miénket is!

Így kérünk gyülekezetünkért, alkalmainkért. Áldd meg azokat, hogy a Te élő szavad hangozzék el, végezze el azt a munkát, amit szántál neki! De könyörgünk egyházunkért is, adj Hozzád hű szolgálókat, akik az igehirdetés munkáját végezhetik örömmel! És kérünk, adj halló füleket is! Adj ébredést, Hozzád térést magyar népünknek!

Eléd hozzuk betegeinket, kórházi és otthoni ágyon fekvőket. A Te szavad által erősítsd őket kérünk, hogy bár a lélek lehet erős és a test erőtlen, Benned mindig nyugalmat és békét találjanak. Kérünk, hogy vigasztald gyászolóinkat is, aki magad vagy „a feltámadás és az élet”, a Te szavaid valóban adjanak igazi nyugalmat, megbékélést!

Könyörgünk, hogy minden dolgunkban hadd tudjunk Rád nézni, a Te szavadban keresni válaszokat, utakat, amelyeket kijelöltél számunkra, hogy azokon járjunk. Így kérünk, vezesd népünk világi vezetőit is, de Európa országainak vezetőiért is könyörgünk. Lelked világosítsa meg őket, és adj békét, Urunk, a háború közepette!

Imádkozunk azért, hogy a Te szavad hadd legyen olyan számunkra, amit tovább akarjunk adni gyermekeinknek, unokáinknak! Kérünk, hogy az, ahogyan mi a Te szavadra figyelünk, ahogyan fogadjuk azt, számukra példa lehessen! És kérünk, hogy tedd gyümölcsözővé a Te igédet az ő szívükben is!

Maradj velünk kegyelmeddel ígéreted szerint minden napon, amíg szemtől szembe megállhatunk majd Előtted, hadd legyen reménységünk a Veled való találkozás, és ha még félünk ettől, Urunk, akkor Te adj nekünk megtérést, megbékélést, reménységet, Benned való, igazi biztonságot! Őrizz minket, kérünk, Igéd útján, világosítsa mécsesként lábunk előtt utunkat, és kérünk add, hogy ne csak hallgatói, hanem megtartói is hadd lehessünk!

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg!

Ámen.

119,67-69 zsoltár

67. Szent igédben vezérelj utamat, És őrizz meg engem a hamisságtól,
Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat; Ments meg a népek nyomorgatásától,
Hogy törvényedet örömmel nézzem És parancsolatodat megőrizzem.

68. Világosítsd meg orcád szolgádon, És taníts meg, hogy én jól meggondoljam,
Beszéded engem mire tanítson! Könnyhullatásom szememből azértan
Mint patak ömlik, mert hogy a népek Becsületet nem adnak törvényednek.

69. Summa szerint, Uram, te igaz vagy Mindennémű te cselekedetedbe',
Ítéletednek igazsága nagy. Te igazságod vehetik eszükbe,
Bizonyosságodat akik megnézik, És parancsolatodat megőrizik.